

TẬP 7

HỒI 72

Quỳ Ngưu¹

Trong đêm đen thăm thẳm, một cơn mưa ngập trời nhất tề ập xuống, từ biển khơi phía xa ủa tới một trận gió cực kỳ mãnh liệt, như dã thú sổ chuồng gầm gừ phóng về cái tiểu đảo trơ trọi này.

Thế mưa hợp gió, bao trùm cả trời đất, chẳng mấy chốc đoàn người bị chìm ngập trong cơn mưa gió đầy trời này.

Trương Tiểu Phàm đang theo sau mọi người phải dùng chân lại, đưa tay lên miễn cưỡng che chắn phần nào cơn mưa gió đang ập đến. Những hạt mưa to như hạt đậu đập vào mặt đau rát.

Phía trước, biển khơi hùng vĩ dậy sóng, tưởng chừng như một dã thú khổng lồ đang lay tỉnh sau giấc ngủ say, bắt đầu gầm gừ.

Trước mặt mọi người lúc này là một bờ cát dài, xa đầu bên kia của bờ cát là biển cả đang sôi sục. Trong bóng đêm vô tận, những ngọn sóng càng lúc càng cao theo nhau ập đến, âm âm vỗ vào bờ cát, mỗi một cái vỗ xuống như chấn động cả mặt đất.

Một con sóng, lại một con sóng!

Tưởng chừng như một cự thú hung ác nào đang giậm chân, từng bước từng bước một tiến về phía họ.

Bầu trời lại vô cùng yên lặng, mây đen che phủ nhưng tuyệt nhiên không một tiếng sấm nào nổ ra.

Mọi người biến sắc, oai nghiêm của trời đất quả là to lớn.

¹ (Sơn hải kinh, đại hoang đông kinh) Đông Hải Quỳ Ngưu: Đông Hải có Lưu Ba Sơn, xa bảy ngàn dặm, trên đó có thú lạ, giống như trâu, không có sừng, chỉ có một chân, vào ra mặt nước tất có xảy mưa gió, sáng như nhật nguyệt, tiếng kêu như sấm sét, tên gọi là Quỳ.

(Thần ma chí dị - linh thú thiên): Quỳ Ngưu: kỳ thú thượng cổ, trông như trâu xanh, ba chân không sừng?, tiếng rống như sấm. Sống lưu dưới biển sâu, ba ngàn năm mới xuất thế, xuất thế lập tức có mưa gió, sấm sét, là vật cưỡi của lôi thần.

Diền Linh Nhi lo lắng quay sang Tống Đại Nhân nói: "Đại sư huynh, làm sao bây giờ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Tống Đại Nhân trong lòng cũng kinh hãi, đó giờ cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng như thế này, nhất thời chau mày, không biết đây có phải là điềm lành không. Trương Tiểu Phàm đứng ở phía sau trong lòng vô cùng lo lắng, dù ngày trước tại Vô Tình Hải ở Tử Linh Uyên đã từng thấy qua cảnh tượng Hắc Thủy Huyền Xà lúc xuất thế, nhưng nghĩ đến uy lực của Hắc Thủy Huyền Xà thật không sức con người nào chịu nổi, toàn thân lạnh toát.

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt lay động, vô thức nhìn về phía bên Lục Tuyết Kỳ, chỉ thấy nữ tử mỹ lệ đó im lặng đứng bên kia, mưa gió thổi vào y phục làm nàng càng thêm diễm lệ. Gương mặt trắng ngần đang quay nhìn về hướng biển khơi đen thẳm, ngơ ngẩn xuất thần.

"A", Đỗ Tất Thư ở phía trước chợt kêu lên một tiếng: "Mọi người nhìn về phía trước, hình như có dáng người."

Mọi người kinh ngạc phóng tầm mắt về phía đó, quả nhiên thấy trên bờ cát phía xa khoảng mấy mươi trượng, từ bóng đêm xuất hiện thân ảnh vài chục người, tất cả mặc đồ đen toàn thân, trong đêm tối thật khó phát giác sự xuất hiện của họ, nhưng Đỗ Tất Thư đi đầu luôn chăm chú nhìn về phía trước, nên đã phát hiện ra.

Mặc dù đã phát hiện ra nhóm người đó, nhưng trong đêm mưa gió đầy trời như thế này, bóng tối càng thêm dày đặc, mọi người nhìn không rõ nhóm người đó đang làm gì, chỉ thấy họ phân tán trên bờ biển, trông rất hối hả.

Diền Linh Nhi nhíu chặt mày, quay sang hỏi: "Huynh có nhìn rõ những người đó là ai không?"

Đỗ Tất Thư cùng Tống Đại Nhân cùng lắc đầu, chợt Lục Tuyết Kỳ ở phía sau nói: "Những người đó là người của Ma Giáo."

Diền Linh Nhi hơi giật mình một cái, nhưng lập tức hiểu ra ngay, lúc này trên Lưu Ba Sơn toàn bộ môn hạ chính đạo đang giao chiến cùng Ma Giáo, sự có mặt kỳ quái của những người này trên bờ biển lúc này đã tố giác sự tình.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm lo lắng, nhớ lại lúc nãy khi giao chiến với người Ma Giáo, không thấy ai chạy về phía này.

"Tính sao bây giờ, đại sư huynh?"

Mọi người đều nhìn về hướng Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân do dự giây lát, cuối cùng quyết định tạm thời nên lẩn tránh, nói: "Chúng ta hiện tại tình thế bất lợi, nên ly khai chỗ này trước rồi nói sau."

Nói xong, kêu gọi mọi người hướng sang bên mà đi, rời ra vùng bờ cát. Không ngờ mọi người vừa đi được vài bước, từ biển khơi rầm rầm truyền đến một tiếng gầm vang dội.

Trong phút chốc, mưa gió sấm đồng thời rền vang cả đất trời, một ánh chớp nhá lên như làm tê liệt không gian, rồi lại một tiếng sấm ầm ầm nổ lên, mặt biển trời lên như một hòn núi rồi chợt chẻ sang hai bên. Rồi vô số bọt nước tung lên, trong cơn mưa gió cuồng thét, một âm thanh ầm vang, từ biển đen sâu thẳm vọt lên một thân ảnh khổng lồ, rồi nặng nề đáp xuống.

Cả Lưu Ba Sơn như rung lên một lượt.

Bọn Trương Tiểu Phàm nhất thời như ngừng thở, đây quả là một kỳ thú to lớn vĩ đại, so với linh tôn Thủy Kỳ Lân trên đỉnh Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn lớn hơn một chút, toàn thân nhìn giống như trâu, màu xanh thẫm, nhưng trên đầu lại không có sừng, nhưng điều kỳ lạ nhất là phần thân dưới kỳ thú này chỉ có duy nhất một cái chân mạnh mẽ vô song mọc từ phía dưới bụng nó. Thoạt nhìn giống như người ta làm trò "một chân" trong dân gian, cho nên trong cái vẻ ngoài hung hãn của nó, lại mang một chút gì đó hoạt kê, khả ái.

Lúc này những hắc y nhân ngay lập tức âm thầm lui vào bóng đêm, nhưng ở trên bờ cát cứ cách khoảng một trượng lại có một vật kỳ quái, phát ra ánh sáng ảm đạm màu đỏ. Những vật này sắp thành một vòng tròn ngay phía trước mặt kỳ thú kia, trong đêm tối và mưa gió đầy trời thế này vòng tròn ấy vẫn rất nổi bật.

Người Thanh Vân Môn ai nấy mặt mày chăm chú, không biết bọn người Ma Giáo giở trò quỷ gì, nhưng xem dáng vẻ bọn họ, dường như chỉ muốn đối phó với kỳ thú này. Nhưng cái bày này lại quá rõ ràng, trong bóng đêm ai cũng dễ dàng thấy được, không biết kỳ thú đó rốt cuộc sẽ thế nào?

Kỳ thú sau khi vọt lên từ lòng biển, tự hồ như cảm thấy điều gì đó, chỉ đứng nơi đầu sóng ngoài bờ biển mà không bước lên, cái đầu to lớn của nó cứ rướn lên như muốn ngửi cái gì đó trong không khí.

Bổng Đỗ Tất Thư giật mình, kêu thất thanh: "Hổng rồi, anh chàng này mắt không được tốt"

Mọi người nhất tề phản ứng, lúc này những điểm sáng đỏ trên bờ cát rất là dễ thấy, nhưng kỳ thú ở phía đối diện lại như không thấy gì cả. Có thể lúc trước nó toàn sinh sống ở biển sâu, chưa bao giờ sử dụng mắt cho nên mắt nó bị thoái hóa chăng? Không hiểu sao người Thanh Vân Môn đối với kỳ thú này tỏ ra có chút lo lắng cho nó.

Dường như sau khi để người ta nín thở một đoạn, sấm sét lại nổ lên, mưa gió tới bờ, nhưng kỳ thú như thể không nhận thấy gì cả, chỉ mãi lắc lư cái đầu, cũng không thấy nó dụng lực như thế nào, không trung một tiếng sấm rền vang, thân hình to lớn của nó bay vọt lên không, hướng về về phía trước.

Cái chân rắn chắc của nó giẫm phịch xuống bờ cát, nơi phía trong của cái vòng tạo bởi các điểm sáng đỏ, tạo nên một dấu chân sâu hoắm.

Cùng lúc đó, trong bóng đêm đen thẫm thẫm, vang lên tiếng niệm chú thần bí.

Âm thanh như tiếng rên rỉ từ cõi u minh, thẫm thẫm lan xa trong đêm mưa gió phiêu đảng. Ngay sau khi các chú văn thần bí đó ngân lên, các điểm sáng màu đỏ yếu ớt lúc nãy giờ đột nhiên sáng bừng lên, các hắc y nhân biến mất lúc nãy bây giờ cũng đã quay trở lại đứng cạnh các vật thần bí đang sáng đỏ đỏ.

Kỳ thú đó đột nhiên ngửa đầu rống lên một tiếng khỗ sở.

"Ầm ù..."

Âm thanh tựa hồ như có thể nhìn thấy được cả từng đợt sóng âm lan ra, mưa gió ào ạt rơi xuống, sấm sét vang trời, chớp giạt mãnh liệt.

Lúc này các hắc y nhân đồng loạt đặt tay lên các vật thần bí kia, tức thì, những vật đó quang mang đại thịnh, chiếu sáng đỏ rực. Mỗi vật cách nhau chừng một trượng, chợt đồng thời chiếu ngang ra một tia sáng, chớp mắt đã kết thành một vòng tròn lớn, đỏ rực.

Mọi người chưa kịp phản ứng gì, lại thấy cái vòng sáng bay vọt lên không, tạo ra vô số tia sáng hướng thẳng lên, làm thành một bức tường ánh sáng dày đặc, giam kỳ thú vào trong. Trên không trung các tia sáng đó gặp ngang lại, hội tụ vào tâm vòng của vòng tròn.

Bóng đêm bị đẩy lùi tự bao giờ, lúc đó trên không trung một thân ảnh từ từ xuất hiện.

Quý Vương ngạo nghễ đứng trên không trung trên chiếc cổ đỉnh² màu đỏ, sắc mặt nghiêm nghị, hai tay bắt pháp quyết trước ngực, miệng lâm râm niệm các câu thần chú kỳ bí.

Tất cả tia sáng đỏ cứ liên tục hội tụ vào cái cổ đỉnh dưới chân ông ta.

"Ầm ù..."

Lại một âm thanh cuồng nộ. Kỳ thú đang bị giam trong vòng ánh sáng kích động phần nộ, nhắm thẳng vào bức tường ánh sáng mà đâm vào. Gương mặt Quý Vương lộ một chút căng thẳng, tiếng niệm chú trở nên gấp gáp hơn.

Ở phía xa, nhóm người của Thanh Vân Môn trở mắt há hốc, thật ra lúc này là cơ hội để chạy trốn tốt nhất, nhưng bọn người họ cứ liên tục nhìn không chớp mắt.

Trên không, dường như ngay phía trên đỉnh đầu Quý Vương, một tiếng sấm nổ ầm vang. Đồng thời kỳ thú cũng đâm sầm vào mặt trên của cái lồng ánh sáng.

"Ầm..."

Một âm thanh vang tận chân trời, cái lồng ánh sáng rực đỏ đỏ rung lên không ngớt, vô số tia điện xuất hiện tấm màn ánh sáng đỏ, xẹt ngang xẹt dọc tạo ra âm thanh rất chói tai. Các hắc y nhân đứng phía dưới chân kỳ thú, cách một bức tường ánh sáng, thân hình cũng rung lên không ngớt.

Trên không, sắc mặt Quý Vương phút chốc trắng bạch ra.

Nhưng sau khi bị rung lên kịch liệt như vậy, cái lồng ánh sáng vẫn không hề suy yếu, dần dần ổn định trở lại. Quý Vương lại trấn chân xuống cổ đỉnh, trông tư thế vô cùng ngạo mạn.

"Ầm ù... Ầm ù... Ầm ù..."

Kỳ thú như nổi điên, toàn thân phát xuất thanh quang, cứ từng cái từng cái đâm sầm vào bức tường ánh sáng đang vây hãm nó, cùng lúc đó sấm chớp cứ liên tục nổ vang trời.

Mưa gió điên cuồng gào thét, dường như trên chín tầng trời, lôi thần đang phần nộ gầm rống.

Trận sấm sét rầm rĩ đó, mỗi tiếng đều như chấn động Lưu Ba Sơn, chấn động cả đại dương.

² Cổ đỉnh: chiếc đỉnh dạng giống lư hương (đồ cắm nhang trên bàn thờ) nhưng to lớn hơn, đủ mọi kích thước, có hai quai hai bên, thường làm bằng đồng.

Nhưng dưới cái uy thế của trời đất này, cái lồng ánh sáng này không hiểu sao vẫn không hề nghiêng ngả, vẫn sừng sững úp xuống kỳ thú.

Thời gian chậm chậm trôi qua, kỳ thú càng tông vào bức tường ánh sáng, càng về sau càng vô lực, bất quá chỉ làm cho nhóm người Ma Giáo ở phía ngoài chấn động, còn Quỷ Vương đứng trên không lại vô cùng vững vàng. Chỉ có điều sắc mặt Quỷ vương nhợt nhạt, rõ ràng việc vây thi pháp vây bắt cổ kỳ thú này mặc dù có sự hỗ trợ của cổ đỉnh pháp bảo, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trên bờ cát, mấy chục hắc y nhân quá nửa đã ngã ra đất, do bị đại lực chấn động quá mạnh, những người còn lại đứng xem mà cũng ngã nghiêng ngã ngửa, chỉ một vài người đạo hạnh cao thâm là kiên trụ được ở xung quanh vòng sáng.

Mưa gió đầy trời bây giờ đã dần dần ngớt, dường như báo trước sự việc gì đó.

Quả nhiên, sau cú tông cuối cùng vô dụng, kỳ thú thở khì rồi rống lên một tiếng, không cử động nữa.

Người Thanh Vân Môn đưa mắt nhìn nhau, tất cả nhất thời không nói được lời nào.

Một lúc sau, Đỗ Tất Thư hướng sang Tống Đại Nhân hỏi: "Đại sư huynh, chúng ta... chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Trương Tiểu Phàm cũng hướng nhìn về phía Tống Đại Nhân. Việc theo dõi trận chiến kinh tâm động phách vừa rồi đã làm tâm trí hắn lay động. Không hiểu sao, hắn cảm thấy mũi lòng với con kỳ thú kia, trong thâm tâm ẩn chứa ý nghĩ muốn giúp cho nó.

Kỳ thực, người Thanh Vân Môn không ai không có mong muốn này. Môn phái của họ đã cùng Ma Giáo đối địch cả ngàn năm, nay thấy Ma Giáo hao tổn công phu để vây bắt kỳ thú như vậy, chắc là quan hệ vô cùng trọng đại.

Nhưng Tống Đại Nhân thân là đại sư huynh, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Chúng ta không nên gây thêm chuyện nữa, mau lánh đi thôi"

Mọi người nhìn nhau một cái, tự biết lúc này không phải lúc, hướng Tống Đại Nhân chạy theo sau. Bước từng bước một phía sau là Trương Tiểu Phàm, đột nhiên phát hiện Lục Tuyết Kỳ không có đi theo sau mọi người, lấp bắp kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ đứng yên một chỗ không bước đi, lấy làm lạ hỏi "Lục sư tỷ, người làm sao vậy?"

Lục Tuyết Kỳ đang nhìn về phía trước, nơi kỳ thú đang bị giam hãm trong cái lồng ánh sáng. Chỉ thấy nó lúc này cuối đầu buông tay, dáng vẻ cam chịu, đang hờ hững đứng nơi đó. Mây đen đầy trời khi nãy giờ cũng dần dần tan, cái uy thế làm thiên địa

ngả nghiêng, phong vân biến sắc lúc nó mới vút lên khỏi mặt biển, bây giờ không thấy nữa.

Khung cảnh nơi đó lúc này trông như một hải tử tội nghiệp, cùng đồ mạt lộ, cõi lòng chết lặng, cô liêu đứng đó.

Trông thật thê lương, trông thật ảm đạm.

"Leng keng"

Lam sắc quang mang, xuất hiện như sao băng, soi rọi bóng đêm xung quanh.

Thiên Gia thần kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, quang mang thanh khiết, phản chiếu gương mặt xinh đẹp tuyệt thế của chủ nhân nó - lạnh lùng sương giá, mực quang yên tĩnh.

Lục Tuyết Kỳ từ từ quay đầu nhìn lại Trương Tiểu Phàm, sắc mặt lạnh băng, chậm chậm nói: "Kỳ thú này xem ra quan hệ trọng đại, người mau... các người mau đi đi, ta sẽ theo sau."

Mọi người kinh ngạc, Trương Tiểu Phàm há hốc, kêu thất thanh: "Tỷ..."

Chỉ một nói được một tiếng, đã thấy thân hình mỹ lệ của nàng vọt đi, quang mang như lưu tinh lấp lánh trong đêm, phá tan bóng tối, hướng vào bức tường ánh sáng kia đâm tới.

Nhóm người Thanh Vân Môn kinh hãi thất sắc. Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư cùng lúc quay về hướng Tống Đại Nhân la lên: "Đại sư huynh..."

Tống Đại Nhân trên trán mồ hôi nhễ nhại, muốn rời đi chỉ sợ không qua được cửa ải này, trong lòng cũng tự cảm thấy áy náy, nhược bằng lưu lại nơi đây thì lành ít dữ nhiều, các sư đệ sư muội niên kỷ còn trẻ không hiểu chuyện, y cảm thấy lo cho tính mệnh của họ. Trong nhất thời, tâm trạng rối bời.

Tốc độ ngự kiếm của Lục Tuyết Kỳ quá nhanh, trong chớp mắt đã vọt tới gần cái lồng ánh sáng của người Ma Giáo trên bờ cát. Lúc này bọn người Ma Giáo cũng đã phát hiện thấy việc bất thường, lập tức trở dậy la hét.

Quý Vương vẫn thản nhiên lơ lửng trên không trung, sắc mặt đã trở lại bình thường, lúc này đang cúi nhìn xuống, nhíu mày lẩm nhẩm một câu: "Thiên Gia thần kiếm?"

Bọn Ma Giáo hắc y nhân thấy Lục Tuyết Kỳ bay vọt đến trong lúc nhất thời không kịp phòng bị, chân tay luống cuống, Quý Vương ở trên không cũng không kịp đáp xuống. Kỳ thú trong lồng lúc này như muốn cố gắng thoát ra.

Đột nhiên một đạo thanh quang băng băng bay ngang ra, nhắm Lục Tuyết Kỳ chắn lại. Thiên Gia thần kiếm ngân lên một tiếng, đánh vào đạo thanh quang bức nó lui một chút, nhưng thân hình Lục Tuyết Kỳ cũng ngay lập tức bị ngăn lại, cách cái lồng ánh sáng vài trượng.

Bạch y thân ảnh tiêu sái của Thanh Long như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Tuyết Kỳ, đồng thời càn khôn thanh quang ngọc giới cũng chui trở lại vào ống tay áo bên phải hắn.

"Vị cô nương này...", Thanh Long cười với Lục Tuyết Kỳ như thể nàng không phải là địch nhân của hắn, "Quỳ Ngưu này chúng ta đã tốn bao khí lực mới bắt được, hơn nữa đối với quý phái cũng không có gì phương hại, các người hà tất phải tái khởi phân tranh?"

Lục Tuyết Kỳ hít một hơi dài, biết người trước mặt mình đạo hạnh rất cao thâm, tự e rằng mình không phải là đối thủ. Nhưng quay qua bên kia, mục quang lại thấy thân hình của Quỳ Ngưu, lúc này cũng đang nhìn về phía này, đôi mắt hấp háy, miệng ư ư những tiếng nho nhỏ, không biết nó đang nghĩ điều gì.

"Yêu nghiệt!" Lục Tuyết Kỳ hét lên một tiếng, không cần biết gì nữa, Thiên Gia bảo kiếm lam quang chói mắt phóng thẳng đến Thanh Long.

Thanh Long giật mình một cái, mặc dù hắn đạo hạnh cao thâm, nhưng đối với Thiên Gia thần kiếm này cũng không dám xem thường, nhú mào ngưng thần ứng chiến, tức thì thanh quang và lam quang như nối liền lại với nhau, rốt cuộc đạo hạnh của Thanh Long so với Lục Tuyết Kỳ cũng cao hơn hắn, không những Càn Khôn Thanh Quang Giới không thua kém Thiên Gia mà chẳng bao lâu sau chiếm được thượng phong, thanh quang dần dần đẩy lùi lam quang.

Trương Tiểu Phàm thấy trước mắt tình thế vô cùng nguy ngập. Tổng Đại Nhân lập tức quay lại, nghiêng rằng, nói gấp: "Tiểu sư muội, muội cùng tiểu sư đệ lập tức mang tứ sư huynh chạy đi, ta và Tất Thư qua đó giúp đỡ, có cơ hội thoát bọn ta sẽ theo sau ngay"

Điền Linh Nhi thốt lên: "Đại sư huynh, muội..."

Tổng Đại Nhân trừng mắt, giận dữ nói: "Hiện tại không có thời giờ để nói những điều vô ích, đi mau." Dứt lời, ra hiệu Đỗ Tất Thư bằng mình phóng đi, bỏ lại Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi đứng đó.

Kỳ thật bản ý của Tổng Đại Nhân không muốn can dự vào chuyện bọn họ, nhưng Lục Tuyết Kỳ là người của bản môn, không thể không lo. Nhưng trước mắt tình thế hung hiểm, đối phương lại là Quỷ Vương và Thanh Long hai đại ma đầu, thập phần cấp bách,

y chẳng còn cách nào khác trước tiên muốn chu toàn cho tiểu sư muội mà sư đệ, rồi tự mình qua xem xét, nếu có cơ hội chạy sẽ chạy.

Điền Linh Nhi bị Tống Đại Nhân nạt một câu, nhất thời giật mình, từ nhỏ đến lớn, Tống Đại Nhân rất thương mến nàng, chưa bao giờ quát mắng nàng lấy một câu, hôm nay đột nhiên bị y nạt một câu, nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng nàng dầu sao cũng là một đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn, từ nhỏ vẫn luôn tranh cường hiếu thắng, cau mày trầm tư một lúc rồi nhìn Trương Tiểu Phàm nói: "Tiểu Phàm, người ở đây chiếu cố tứ sư huynh, ta đi giúp họ một tay"

Trương Tiểu Phàm giật mình kinh hãi, nhưng chưa kịp nói lời nào, Hà Đại Trí thụ thương ở kế bên gắng sức nói: "Tiểu sư muội, nơi đó nguy hiểm, muội không qua đó được đâu..."

Nhưng Điền Linh Nhi đã quyết ý, làm sao nàng có thể nghe lời y mà ở lại. Lúc này trừ phi Điền Bất Dịch có ở đây thì mới có khả năng giữ được nàng, còn lời nói của Hà Đại Trí, nàng xem như gió thoảng bên tai.

Hà Đại Trí thấy Điền Linh Nhi hoàn toàn không nghe lời mình, gắng gượng trở mình, quay sang Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu sư đệ, mau ngăn sư muội lại."

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, phóng vọt lên nắm tay áo Điền Linh Nhi, nói vội: "Tỷ đừng đi, tỷ ở đây để đệ đi tương..."

Chữ "trợ" chưa kịp thoát khỏi miệng, Điền Linh Nhi tính tình nóng nảy, giật tay một cái đã thoát khỏi Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm vội chụp lại tay áo của Linh Nhi, nàng lại hất tay ra không ngờ lần này từ tay áo nàng rơi ra một vật tròn tròn nhỏ nhỏ.

Một viên đá tròn nhẵn đẹp đẽ, lăn trong bóng đêm.

Bên tai Trương Tiểu Phàm, phảng phất một giọng cười đùa của thiếu nữ: "Đợi lát nữa khi chúng ta quay trở về rồi, ta sẽ đem viên đá này tặng lại cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ thích lắm."

Hắn đột nhiên ngẩng người ra, cánh tay lúc này vươn ra nắm lấy Điền Linh Nhi vẫn giữ nguyên, toàn thân không cử động.

Ở phía sau, Hà Đại Trí la lên: "Tiểu sư đệ, sao không ngăn muội ấy lại."

Trương Tiểu Phàm giật mình chợt tỉnh, toàn thân toát mồ hôi, lập tức nhìn xem chỉ thấy Điền Linh Nhi đã ngự khởi Hổ Phách Chu Lăng, nhắm hướng bờ cát khi này mà bay. Trương Tiểu Phàm không nghĩ nhiều, lập tức ngự khởi Thiêu Hỏa Côn đuổi theo.

Điền Linh Nhi bay lên lưng trời, chỉ thấy Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư đã gia nhập trận chiến của Lục Tuyết Kỳ và Thanh Long. Thanh Long lấy một chống ba nhưng không hề lâm vào thế hạ phong, mà ngược lại vô cùng trầm tĩnh, đối phó một cách dễ dàng.

Điền Linh Nhi tuy tính tình nóng nảy, nhưng tư chất thông tuệ, chỉ nhìn qua đã biết Thanh Long đạo hạnh cực cao, pháp bảo lại mạnh, tự suy tính nếu chính mình nhảy vào trợ giúp cũng chưa có khả năng thủ thắng. Đảo mắt một cái, lập tức có chủ ý, nàng không bay về hướng bọn Lục Tuyết Kỳ nữa, mà điều chỉnh phương hướng, âm thầm bay về mặt bên kia của cái lồng ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm bay theo phía sau, giật mình một cái nhưng lập tức hiểu ra ngay. Hiện giờ toàn bộ người của Ma Giáo như bị trận chiến một chống ba của Thanh Long hấp dẫn, ngay cả người chủ trì tối thượng của pháp trận là Quỷ Vương, mục quang cũng nhìn về hướng Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ đang liên tục biến hóa, nhất thời không chú ý sự có mặt của Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi trong chớp mắt đã tiếp cận phía bên kia của cái lồng ánh sáng, chỗ này nguyên là vị trí trấn giữ của một hắc y nhân, nhưng bây giờ đã nằm ngang nằm dọc trên bờ biển, hiển nhiên trong trận kịch chiến vây bắt Quỷ Ngưu lúc này đã bị chấn tử.

Điền Linh Nhi đảo mắt quét nhanh, đột nhiên để ý thấy tia sáng đỏ thẫm được phát ra từ những vật bằng hình dạng như một thiết trùy. Các tia sáng đó cứ bắn lên phía trên rồi hội tụ vào cái cổ đỉnh dưới chân Quỷ Vương đang ở trên không trung.

Hiển nhiên những vật này là những vật quan trọng cấu thành pháp trận của cổ đỉnh đang vây khốn Quỷ Ngưu. Điền Linh Nhi không nghĩ nhiều nữa, ngón tay rung động, Hồ Phách Chu Lăng lập tức bay ra, nhắm thẳng vào cây thiết trùy trên bờ cát đó.

"Bang!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hồ Phách Chu Lăng đã đánh mạnh vào cây thiết trùy đang tạo nên cái lồng ánh sáng đó.

- o O o -